

Sudenrigsministeriet. Kjøbenhavn, den 27de Januar 1883.

Da der ikke er indtraadt nogen Forandring i de Forhold, der foranledigede mig til under 1ste Behandling af Forslag til Lov om den personlige Kommuneskat m. v. at negte min Medvirking til dette Forslags Fremme, kan jeg ikke finde nogen Anledning til at ønske en Forhandling med det ærede Udvalg om Sagen.

Hvilket i Gjenfvar paa Udvalgets Skrivelse af 24de d. M. herved tjenstligt meldes.

E. Steef.

Schou.

Til Folkethingets Udvalg angaaende den personlige Kommuneskat m. v.

Idet Flertallet forøvrigt skal lade dette Svar tale for sig selv, skal man med Hensyn til Følgerne heraf bemærke, at der ganske vist vil være forskjellige Enkeltheder i Lovforslaget, der neppe uden en velvillig Administrations Medvirking vil kunne finde en endelig tilfredsstillende Ordning — vi skulle saaledes særlig bemærke, at visse Overgangsbestemmelser formentlig kunne vise sig nødvendige, f. Ex. i Forholdet mellem Kjøbenhavn og dets Nabo kommuner —; men vi have dog anset det for vor Pligt, uden Hensyn til, at den nuværende Regjering saaledes har negtet sin Medvirking, at forsøge yderligere at bære en Sag frem, der støtter sig til saa store og almene Interesser.

Naar Flertallet altsaa fremdeles slutter sig til Lovforslagets Tilbud, at forlade den hidtidige Beskatning paa Formue- og Veilighed ikke blot i Kjøbstæderne, men ogsaa paa Landet, saa kan dette selvfølgelig kun ske, forsaavidt som der i de nye Fællesbeskatningsregler bliver Plads for de Hovedbestanddele, hvoraf den nuværende Beskatning bestaar. En ren Indkomstskat, som af Regjeringen tidligere foreslaaet, vil sikkerlig ikke vinde Lovgivningsmagtens Samtykke. Formuen er en saa god Maalestof for Skatteevnen, at den visse ikke bør fritages, naar Talen er om personlig Skat. Ligeledes bør „Veiligheden“ komme væsentlig i Betragtning, naar derved forstaaes Hensynet til de mindre Indtægters forholdsvis mindre Skatteevne, saavel som Hensynet til Familieforhold og andre lignende Omstændigheder. Endelig bør der indenfor de Grændser, som Lovforslagets

Diemed bestemmer, tages et passende Hensyn til de lokale og sociale Forskjelligheder, der findes mellem Kommunerne indbyrdes, saa at der overlades disse et tilstrækkeligt Spillerum for det frie Skjøn ved Fastsættelsen af Beskatningens Detailler.

Naar mellemkommunale Beskatningsregler ere gennemførte, saa at der ikke for Landkommunernes Vedkommende længere kan være nogen Trang til at lægge unaturlige Byrder paa Hartkornet, saa vil formentlig ogsaa det rette Tidspunkt være kommet til i Almindelighed at indskrænke og begrænse Hartkornbeskatningen til Kommunerne. At denne Skat i sit økonomiske Princip er urigtig, kan neppe bestrides. Den kan kun forsvares og opretholdes i Kraft af det Overleveredes Ret; men denne Ret har ogsaa i sig selv sin Begrænsning. Medens der neppe for Alvor vil blive tale om ganske at ophæve Hartkornbeskatningen, (hvad en fra 46 Sogneraad indkommen Adresse i sin Ubillie mod denne Skat synes at forudsætte Muligheden af), saa baade kan og bør den indskrænkes indenfor de Grændser, der bestemmes af, hvad den har udgjort i en langt tilbagegaaende Mærskel. Flertallet har nedenfor fremsat de Betragtninger, der have ledet til at vælge de af det opstillede Grændser, hvorefter Hartkornet vilde faae en meget væsentlig Løttelse fra sine nu paahvilende Byrder, medens den overveiende Del af Kommunens Udgifter herefter vilde blive lignede efter den virkelige Skatteevne paa Formue og Indtægt.